

скупштину, он није био напредан и слободоуман и више је одговарао некој малој немачкој кнежевини него слободарској Србији. То се види и из самог састава Скупштине (која није била примерена парламентаризму) али и из тога што влада и министри нису зависили од скупштинске већине, нису уживали њено поверење па тако и није била утврђена министарска одговорност према Скупштини. Оваква Скупштина у којој је преовладавао сељачки елемент био је уступак народу, његовим жељама, и то је био један демагошки потез Намесништва да се приближи народу који се за време Михаила потпуно удаљио од власти. Као реакција на псеудолиберализам Намесничког режима, Наредњачка странка је иступила са захтевом за побољшањем уставности у Србији, обезбеђењем чисте уставности пресађивањем западних установа на наше политичке прилике. Зато су напредњаци предлагали увођење чистог парламентаризма и његових најважнијих установа као што су слобода штампе, зборова и удруживања. Док је по Уставу растао утицај Народне скупштине (представништва), дотле је опадао и даље се развлашћивао Државни савет. Некад моћан законодавни чинилац, тело које је равноправно делило власт са кнезом или чак и било јаче од њега (под уставобранитељима), од Михаилових реформи ово тело губи некадашње компетенције. По овом Уставу Државни савет се претвара у једну врсту највишег административног суда чије чланове поставља кнез. У односу на претходни, овај Устав од 1869. је садржавао главу о „Правима и дужностима грађана у опште“ у којој су биле признате неке личне и политичке слободе и права. Тако Устав предвиђа једнакост грађана пред законом, неповредивост стана, као и личну слободу и њене гаранције у току лишења слободе (затварања) и суђења а што подразумева и право на саслушање и на одбрану. Уставом је зајемчена и слобода вероисповести и призната православна вера а од политичких права су признати бирачко право, слобода мисли и штампе која је само начелно призната, док је детаљно регулисање слободе штампе препуштено закону, чиме је и повећана могућност њене злоупотребе. Грађани уживају и заштиту од самовоље државне власти па тако и право да се жале на противзаконите поступке власти као и да се молбом обраћају надлежним властима ради решења проблема о коме ови одлучују.

2. Устав Србије од 1888. (Радикалски устав)

Берлинским конгресом од 1878. Србија је стекла независност и територијално се проширила за четири округа (нишки, врањски, топлички и пиротски) који су јој били оспорени неправедним Сан-